

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 95 0 К 007731 11 Квлз
Бања Лука, 07.02.2012. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића, Обрена Бужанина, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету осуђеног Ј. Р., због кривичног дјела тјелесне повреде из чл. 155. ст. 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о његовом захтјеву за заштиту законитости поднесеном против правоснажне пресуде Окружног суда у Требињу бр. 95 0 К 007731 11 Кж од 23.8.2011. године, у сједници вијећа одржаној дана 07.02.2012. године, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се захтјев за заштиту законитости као неоснован.

О б р а з л о ж е њ е

Другостепеном пресудом Окружног суда у Требињу бр. 95 0 К 007731 11 Кж од 23.8.2011. године, одбијена је као неосноване жалба оптуженог Ј. Р. и потврђена пресуда Основног суда у Требињу бр. 95 0 К 007731 10 К 2 од 05.4.2011. године, којом је оглашен кривим због кривичног дјела тјелесне повреде из чл. 155. ст. 1. Кривичног закона Републике Српске (КЗ РС) и осуђен на новчану казну од 250,00 КМ.

Против другостепене пресуде осуђени је поднио захтјев за заштиту законитости због битне повреде одредаба кривичног поступка (права на одбрану) и повреде кривичног закона, са приједлогом да се захтјев уважи, побијана пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно одлучивање са измијењеним вијећем.

У складу са чл. 339г. Закона о кривичном поступку („Службени гласник Републике Српске“, бр. 50/03, 11/04, 115/04, 29/07, 68/07, 119/08, 55/09 и 92/09, у даљем тексту ЗКП) захтјев је достављен на одговор републичком тужиоцу, који је предложио да се захтјев одбије као неоснован.

Овај суд је у сједници вијећа размотрио списе кривичног предмета и оцијенивши наводе захтјева нашао:

Захтјев за заштиту законитости није основан.

У захтјеву се наводи да је кривично дјело учињено 16.3.2010. године, а прије доношења првостепене пресуде ступио је 07.8.2010. године на снагу новелирани КЗ који мијења ово кривично дјело и прописује нижи максимум казне затвора до једне године и да се гоњење предузима по приједлогу. Суд је био дужан да прекине поступак и од тужилаштва затражи обавјештење да ли је оштећени дао приједлог за гоњење. Указује да је налазом вјештака медицинске струке Д. М. доказано да је повреда оштећеног могла настати и раније од пада, а доказан је претходни физички обрачун оштећеног са Д. Ш., па је суд морао примијенити начело *in dubio pro geo*. Осим тога суд је по службеној дужности морао примијенити и одредбе о нужној одбрани из чл. 11. КЗ РС.

Ови приговори о повреди кривичног закона нису основани из следећих разлога. Прије свега тачно је да новелирани КЗ РС прописује гоњење за ово кривично дјело из ст. 1. чл 155. КЗ РС по приједлогу и да суд у оваквој ситуацији треба од тужилаштва затражити доказ о постојању приједлога ради даљег вођења кривичног поступка. Оваква ситуација је када се закон измијени прије заказивања главног претреса или између два главна претреса. Ако суд то пропусти и закаже главни претрес тада је дужан сам од присутног оштећеног затражити изјашњење јер без те претпоставке не може наставити поступак. У конкретном случају првостепени суд је тако и поступио и на главном претресу 14.10.2010. године од оштећеног узео изјашњење да „поставља имовинскоправни захтјев и терети оптуженог.“ Дакле, када након измјене кривичног закона којом се пропише гоњење за кривично дјело по приједлогу суд прије заказивања главног претреса не прибави од тужиоца доказ да ли је такав приједлог стављен, већ закаже главни претрес на коме оштећени да изјаву да терети оптуженог, он је поступио на законит начин јер је тако прибавио приједлог који омогућава даље вођење кривичног поступка.

А када указује на нижи посебни максимум казне затвора прописан новелираним законом подносилац захтјева губи из вида да нови закон прописује виши минимум новчане казне од 500 КМ, док је по примјењеном закону тај минимум 50 КМ. Код ове ситуације гдје се суд определијелио да изрекне новчану казну тада је блажи закон који прописује нижи минимум те казне и без примјене одредби о ублажавању. У конкретном случају то је КЗ РС који је био на снази прије измјена на које захтјев указује и који је суд правилно примијенио.

Приговори времену, средству и механизму повређивања, кроз примјену института *in dubio pro geo* и постојању нужне одбране се не могу прихватити као основани. Они су конципирани тако да стварно побијају правилност и потпуност чињеничне основе правноснажне пресуде, што овим правним лијеком није дозвољено јер се чињенично стање мора прихватити као потпуно и правилно.

Ради тога другостепени суд није повриједио кривични закон на штету оптуженог када је овакве жалбене приговоре о повреди кривичног закона одбио и првостепену пресуду потврдио.

Супротно тврдњама које се износе у захтјеву осуђеном није повријеђено право на одбрану. Другостепени суд је дао одговоре на приговоре који су у жалби изнесени у погледу личности вјештака оптужбе, могућности да вјештачи,

као и о начину утврђивања одлучних чињеница везаних за нанешене повреде. Овакво образложење задовољава законом прописане услове јер је јасно и одређено, тако да се из њега може закључити чиме се суд руководио код доношења пресуде. Дакле оно треба да задовољава критеријуме објективне процјене просјечног физичког лица, а не да се прилагоди схватању самих супротстављених учесника у поступку.

Захтјев такође наводи да је оптуженом повријеђено право на одбрану јер је судија изјестилац знао да је у сукобу са његовим браниоцем чије изузеће стално и безуспјешно тражи у другим предметима. Ово је разлог због кога његов бранилац није ни учествовао у жалбеном поступку.

Свако под условима прописаним законом може да тражи изузеће судије у кривичном поступку. Законом је такође прописано да захтјев може бити одбијен или увсвојен, па се коришћење дозвољених правних средстава без обзира на исход одлуке не може сматрати личним сукобом подносиоца и судије чије се изузеће тражи. Ово нису разлози који судију изузимају из одлучивања, а одлука браниоца да из ових разлога не учествује у жалбеном поступку, као што то тврди оптужени, нема упориште у закону. То ове приговоре ставља ван оквира овог правног лијека доводећи их у контекст односа странке и браниоца.

Ради тога оптуженом није повријеђено право на одбрану када је у доношењу другостепене пресуде као изјестилац учествовао судија чије изузеће је бранилац оптуженог претходно безуспјешно тражио у другим предметима, па због тога бранилац својом вољом „није учествовао“ у жалбеном поступку.

Због наведених разлога Врховни суд је и одлучио да захтјев за заштиту законитости одбије у смислу одредбе чл. 339ђ ЗКП-а јер није повријеђен Кривични закон на штету осуђеног нити право на одбрану из чл. 303. ст. 1. тач. г) ЗКП-а.

Записничар,
Софија Рибич

Предсједник вијећа,
Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић